

Aynı Ağacın Kökleri Gibi

– kul mehmet · 03 Eylül 2016

Aynı Ağacın Kökleri Gibi

Beni ağlar siz bildiniz
Ağlar gördünüz bildiniz de
Gözyaşımı mı sildiniz
Oturdunuz ağlayışımı seyrettiniz
Ben sizden ayrı bir dal değildim
Aynı ağacın kökleri gibi gölgeli bir yaz idim

Ne sert bakışlarınız vardı
Bakınca paramparça eden
Terki diyar ettiren
Ne keskin bir ayazdı gönlünüz
Üşüdükçe titreten donduran
Düşerken her bir adımınızla
Bende düşünüyorum uçurumlara
Ben sizden ayrı bir dal değildim
Aynı ağacın kökleri gibi gölgeli bir yaz idim

Mevsimler derdime şifa deva iken
Kan köklerinde akan bir çürük bir dala çevirdiniz
Devirdiniz koca çınarları dağları insanları
Ne çıkmaz bir acı sancı
Ne iflah olmaz bir ucu sivri zehirli bir mızrak
Elinde nefret kusanın elinde paçavra bir bayrak
Kıracak bir ele muhtaç sözler gözler
Ben sizden ayrı bir dal değildim
Aynı ağacın kökleri gibi gölgeli bir yaz idim

İlgaz dağlarda esen bir yeldim
Bir anda açan bir güldüm
Soldum üşüdüm soldum kurudum
Bir damla bir yudum suya muhtaç iken
Kezzap döktüler köklerime
Şehla gözlerin içinde şehirler

Boş sokaklar vehimle dolu
Etrafta uçarken mızraklar kan ucunda damlar
Feryat ederken canlar vaveyla vaveyla
Şehla gözler ağlar
Yıkılmış bağlar
Kapalı kapılar
Kilitli konaklar
Nerede bunca insan can
Neden kilitli kapısı hanların
Haramiye mi teslim cümle canları insanların
Harami anlar mı kelamı
Bilmez ki dermanı
Yatırmalı haramileri taşlara
Ezmeli içindeki hınca hınç insansızlığı
Yok, etmeli içindeki insafsızlığı
Anlatmalı insanlığı
Derin bir titreyişle kendine getirmeli
Göstermeli yaptığı insafsızlığı edepsizliği
Silkelemeli bir asır ayıkana kadar
Ben sizden ayrı bir dal değildim diyene kadar
Aynı ağacın kökleri gibi gölgeli bir yaz idim
Demenin idrakine varana kadar
Mehmet Aluç © Kul Mehmet